

Ji plakė kojomis, padus lyžčiojo stingdantis juodas vanduo.

Ne žvarbus kaip žiemos speigas, net ne svilinantis kaip ledas, o dar šaltesnis. Pirmapradis.

Žvaigždes skiriančios erdvės šaltis prieš pasaulyje atsirandant šviesai.

Pragaro šaltis – tikro pragaro, dingtelėjo jai, priešinantis stiprioms į Katilą grūdančioms rankoms.

Tikro pragaro, nes ji matė ant akmeninių grindų gulinčią Eleiną, virš jos palinkusį raudonplaukį, vienaakį fėjų vyrą. Nes iš po permirkusių rusvai auksinių sesers plaukų kyšojo smailios ausys, blyški Eleinos oda švytėjo kaip nemirtingosios.

Tai tikras pragaras – baisėnis už juodas it rašalas gelmes, atsivėrusias vos už kelių centimetrų nuo jos kojos pirštų.

„Panardinkite ją“, – paliepė rūstusis fėjų karalius.

O tas balsas, taip su Eleina pasielgusio vyro balsas...

Ji žinojo, kad ners į Katilą. Žinojo, kad pralaimės šitą kovą.

Žinojo, kad niekas jos neišgelbės: nei raudanti Feirė, nei buvęs Feirės mylimasis užkimšta burna, nei sugniuždyta naujoji jos pora.

Nei Kasianas, kuris sutriuškintas kraujavo ant grindų. Karys tebebandė pakilti ant drebančių rankų. Ją pasiekti.

Hiberno karalius – tai jo darbas. Jis taip pasielgė su Eleina. Su Kasianu.

Ir su ja.

Ledinis vanduo kandžiojo padus.

It nuodingas bučinyš, negailestinga mirtis, kurią pajutęs visas jos kūnas, iki paskutinės skaidulos, sukaukė besipriešindamas.

Ji panirs, bet nepasiduos.

Vanduo nematomais nagais kabinosi jai į kulkšnis, tempė gilyn. Ji rangėsi, išplėšė ranką iš sargybinio gniaužtų.

Ir Nesta Arčeron ištiesė ranką. Bedė pirštu – į Hiberno karalių.

Mirties pažadas. Pažymėtas taikinys.

Rankos įgrūdo ją į laukiantį vandens glėbį.

Nesta nusijuokė iš baimės karaliaus akyse prieš vandeniui praryjant ją visą.

Pradžioje

Ir pabaigoje

Tebuvo Tamsa

Daugiau nieko

Grimzdama į bedugnę jūrą, be horizonto, be paviršiaus, ji nejautė šalčio. Bet jautė ugnį.

Nemirtingumas nebuvo romi jaunystė.

Tai liepsna.

Tai išsilydęs metalas, liejamas jai į gyslas, kaitinantis žmogišką kraują, kol iš jo teliko garas, grūdinantis trapius kaulus, kol jie tapo it ką tik nukaltas plienas.

O kai ji išsižiojo suklykti, kai skausmas perplėšė perpus jos pačią esybę, neištrūko nė garselio. Čia nieko nebuvo, tik tamsa, agonija ir galia...

Jie sumokės. Visi jie.

Pradedant Katilu.

Pradedant dabar.

Ji draskė tamsą nagais ir dantimis. Draskė, plėšė ir taršė.

O tamsi ją supanti amžinybė sudrebėjo. Pasimuistė. Suspurdėjo.

Tamsai atšlijus ji nusikvatojo. Kvatojo žiaumodama nežabotą, dantimis išplėštą galią, nurijo ją vienu mauku; juokėsi saujomis brukdama amžinybę į savo širdį, į savo gyslas.

Katilas muistėsi it katės letenos prispaustas paukštelis. Ji neatlyžo.

Ji atsiims iš tamsos už visa, ką iš jos pavogė, ką pavogė iš Eleinos.

Nesta su Katilu sukosi vienas apie kitą juodos amžinybės glėby, liepsnodami tamsoje it ką tik gimusi žvaigždė.

PIRMA DALIS
NAUJOKĖ

1

SKYRIUS

Kasianas pakėlė kumštį prie žalių durų tamsiame koridoriuje ir sudvejojo.

Jau nukovė tiek priešų, kad pats pametė skaičių, nesuskaičiuojamuose mūšio laukuose stovėjo iki kelių kraujyje ir švaistėsi kalaviju, priėmė sprendimus, kainavusius patyrusių karių gyvybes, buvo generolas, karys ir žudikas, bet... štai nuleido kumštį.

Delsė.

Namas šiauriniame Sidros krante prašėsi perdažomas. Sprendžiant iš lentų girkždėjimo, lydėjusio jį lipant du laiptatakius, reikėjo ir naujų grindų. Bet čia bent jau švaru. Velarės standartais tikrai niūroka, bet kai mieste išvis nebuvo lūšnynų, toks apibūdinimas mažai ką reiškė. Kasianui teko lankytis ir nakvoti kur kas prastesnėse vietose.

Iš pradžių jis nesuprato, kodėl Nesta čia apsistojo. Na, taip, Vėjo namas buvo per toli nuo miesto, o Nesta nemokėjo skraidyti ar vėtytis. Jai būtų reikėję kaskart minti dešimt tūkstančių laiptų aukštyrą ir žemyn. Bet kam gyventi šitoje skylėje, kai miesto namas stovi tuščias? Nuo tada, kai baigė statyti didžiulius Feirės ir Riso namus ant upės kranto, miesto namas liko atviras jų draugams. Kasianas žinojo, kad Feirė pasiūlė Nestai kambarį, bet toji atsisakė.

Jis susiraukęs nužvelgė besilupančius durų dažus. Pro nemenką plyšį tarp durų ir grindų nesigirdėjo nė šnipstelėjimo, nors pro tarpą prailptų ir riebiausia pelė; ankštame koridoriuje nesklandė jokių šviežių kvapų.

Gal Kasianui pasisekė – jos nėra. Galbūt miega po baru kokioje nors nudrengtoje užeigoje, kurioje svečiavosi vakar naktį? Tačiau tada tektų jos ieškoti.

Jis vėl pakėlė kumštį, raudonas jo sifonas sužibo senų lubose įtaisytų laumių rutulių šviesoje.

„Bailys. Užsiaugink kiaušius, po galais.“

Kasianas pasibeldė. Dar kartą.

Tyla.

Jis vos neatsiduso iš palengvėjimo. Po galais, ačiū Motinai...

Už durų sukaušėjo lėti, ryžtingi žingsniai. Vienas aršesnis už kitą.

Jis tvirčiau suskleidė sparnus, atlošė pečius ir plačiau išskėtė kojas. Tradicinė kovinė stovėseną, įkalta per daugelį metų treniruočių, seniai virtusi refleksu. Nenorėjo nė galvoti, jo kūnas taip sureagavo į tuos žingsnius.

Viena po kitos atšaunamos keturios spynos puikiai atstojo karo būgnų dundėjimą.

Kasianas mintyse perbėgo per ilgą sąrašą to, ką sakys, ir kaip Feirė siūlė kalbėti.

Truktelėtos durys prasivėrė, rankena pasisuko taip smarkiai, kad Kasianui dingtelėjo, ar ji neįsivaizdavo laikanti jo sprandą.

Nesta Arčeron jau buvo susiraukusi. Bet pagaliau ji čia.

Atrodė sumautai.

– Ko nori? – paklausė tik per delną pravėrusi duris.

Kada ją matė pastarąjį kartą? Praėjusį mėnesį, per vasaros pabaigos vakarėlį, barža plaukiant Sidroje? Neatrodė taip prastai. Nors, geriau pagalvojus, nė vienas, vakare skandinęs savo gėlą vyne ir stipriuosiuose gėrimuose, ryte neatrodytų labai gerai. Ypač...

– Dabar septynios ryto, – kalbėjo Nestra, perliejusi jį svilnamu pilkai žydrų akių žvilgsniu, kuris visada pakurstydavo jo temperamentą.

Vilkėjo vyriškus marškinius. Dar blogiau – tik vyriškus marškinius.

Kasianas pasirėmė ranka į durų rankeną ir apdovanojo ją kreiva šypsenėle, kuri, žinojo, ją siutino.

– Sunkus vakaras?

Tiksliau, sunkūs metai. Dailus jos veidas buvo blyškus, kur kas liesesnis nei prieš karą su Hibernu, lūpos bekraujės, o akys... Šaltos ir atšiaurios it žiemos rytas kalnuose.

Jose nebuvo nė lašo džiaugsmo, juoko. Kaip ir jos širdyje.

Nesta pabandė priverti jam ranką.

Kasianas įbruko į plyši batą, kol dar nespėjo sulaužyti pirštų. Nesta išplėtė šnerves.

– Feirė kviečia tave į savo namus.

– Kuriuos? – paklausė Nesta, nirčiai dėbtelėjusi į tarpduryje išsprautą koją. – Ji jų turi penketą.

Kasianas nurijo besiveržiančius žodžius. Čia ne mūšio laukas, o jis ne jos priešininkas. Jo darbas tebuvo pargabenti Nestą į nustatytą vietą. Ir melstis, kad žavingi naujieji Feirės ir Riso namai nevirstų griuvėsiais.

– Naujuosius.

– Kodėl sesuo pati neatvyko manęs pasiimti? – Įtariai žybtelėjusios akys, šiek tiek įsitempusi nugara Kasianui buvo pažįstami. Jo paties instinktai sukirbėjo atsakyti į jos priešiškumą, spausti iki galo, patikrinti, kas gali nutikti.

Nuo Žiemos saulėgrįžos jiedu vienas kitam tetarė kelis žodžius. Daugiausia baržoje, per vakarėlį praėjusį mėnesį. Žodžiai buvo tokie:

„Traukis.“

„Labas, Nesta.“

„Traukis.“

„Mielai.“

Po ilgų mėnesių tylos ir nesimatymo pasakė tik tiek.

Kasianas nė nesuprato, kodėl ji pasirodė vakarėlyje, ypač žinodama, kad daug valandų bus įkalinta ant vandens su jais. Matyt, reto apsilankymo kaltininkė buvo Amrena ir trupinėlis jos įtakos. Bet į vakaro pabaigą Nesta stovėjo baržos priekyje laukdama progos išlipti, tvirtai apsikabinusi rankomis, o Amrena kažką niūriai mintijo kitame baržos gale, kone tirtėdama iš įsiūčio ir pasibjaurėjimo.

Nė vienas neklausė, kas tarp jųdviejų įvyko, net Feirė. Laivas prisivartavo, ir Nesta kone bėgte išbėgo ir nuo tada daugiau su niekuo nesikalbėjo. Iki šiandien. Iki šio pokalbio, kuris atrodė bene ilgiausias nuo mūšių su Hibernu.

Pagaliau Kasianas atsakė:

– Feirė yra Didžioji Valdovė. Ji užsiėmusi Nakties Dvaro reikalais.

Nesta pakreipė galvą, rusvi auksiniai plaukai nukrito per kaulėtą petį. Jei kas kitas taip sujudėtų, veiksmažodis atrodytų mažesnis. Bet jos judesys perspėjo – it auką vertinantis plėšrūnas.

– O, mano sesuo, – tarė šaltai, nerodydama jokių jausmų, – nusprendė, kad turiu *nedelsdama* pasirodyti?

– Ji žinojo, kad tau tikriausiai reikės apsitvarkyti, norėjo duoti laiko. Tikisi tave pamatyti devintą.

Kasianas laukė sprogimo, kai Nesta mintyse atims du skaičius.

Jos akys žybtelėjo.

– Nejau atrodo, kad man reikia *dviejų valandų* padoriai išvaizdai atgauti?

Kasianas pasinaudojo kvietimu ją nužiūrėti: nuogos ilgos kojos, elegantiškas klubų linkis, laibas liemuo – pernelyg liesas – ir gundančios pilnos krūtys, kurios nederėjo prie paaštrėjusių jos kūno kampų.

Bet kuriai kitai moteriai tų išpūdingų krūčių būtų pakakę jį sugundyti įsiteikti vos tik pamačius. O šalta liepsna Nestos akyse per pirmą susitikimą sukūrė visai kitokią pagundą.

Dabar, jai tapus Didžiąja Fėja, dėl įgimto valdingumo ir agresijos – ir netikusio būdo – Kasianas vengė jos kaip įmanydamas. Ypač po

to, kas nutiko per karą su Hibernu ir po jo. Nesta savo jausmus jam parodė daugiau nei aiškiai.

Pagaliau jis tarė:

– Atrodai taip, lyg tau reiktų kelių sočių pietų, vonios ir tikrų drabužių.

Nesta purkštelėjo, bet pačiupinėjo marškinių kraštą.

Kasianas pridūrė:

– Spirkt tą vargšėlį lauk, apsiprausk, o aš atnešiu arbatos.

Ji vos vos kilstelėjo vieną antakį.

Kasianas kreivai šyptelėjo.

– Manai, negirdžiu vyro tavo miegamajame, bandančio kaip įmanoma tyliau apsirengti ir išsmukti pro langą?

It atsakant kambaryje kažkas tyliai dunkstelėjo. Nesta sušnypstė.

– Po valandos grįšiu pažiūrėti, kaip einasi. – Kasiano kariai iš jo kandžių žodžių būtų suprastę, kad neverta bandyti generolo kantrybės, kad ne be reikalo jis nešioja septynis sifonus savo galiai suvaldyti. Bet Nesta neskraidė jo legionuose, nekovojo jo vadovaujama ir tikrai neparodė prisimenanti, kad jam daugiau nei penki šimtai metų, ir...

– Nesivargink. Pasirodysiu laiku.

Kasianas atsistūmė nuo durų rankenos, skėstelėjęs sparnais atitraukė kelis žingsnius.

– Manęs ne to prašė. Turiu palydėti tave nuo durų iki durų.

Nesta įsitempė.

– Patupėk ant kamino.

Jis nusilenkė nedrįsdamas atitraukti nuo jos akių. Nesta iš Katilo išniro... apdovanota. Jos dovanos buvo įspūdingos – ir tamsios. Bet nuo mūšio su Hibernu, nuo tada, kai Amrena sudaužė Katilą, o Feirė su Risu sugebėjo jį atkurti, tų dovanų niekas nei matė, nei girdėjo. Eleina nuo tada taip pat neparodė nė žymės aiškiaregės gebėjimų.

Bet jei Nestos galios išliko, ji vis dar galėjo nušluoti ištisus mūšio laukus... Kasianas žinojo, kad negalima kitam plėšrūnui parodyti savo silpnybės.

– Arbatos su pienu ar su citrinomis?

Nesta užtrenkė duris jam prieš nosį.

Ir užrakino visas keturias spynas.

Kasianas švilpaudamas nuėjo tamsiu koridoriumi ieškoti maisto, spėliodamas, ar tas vargšelis kambaryje išties spruks pro langą – labiau bėgdamas nuo jos.

Šiandien jam prireiks energijos. Ypač kai Nesta sužinos, dėl ko gi ją iškvietė sesuo.

Nesta Arčeron nežinojo jos bute esančio vyro vardo.

Grįždama į miegamąjį rausėsi vynu permirkusioje atmintyje, vangstydamasi knygų stirtų ir drabužių šūsnių, prisimindama karštus žvilgsnius užėjoje, drėgną, karštą jų lūpų susitikimą, kūnu varvantį prakaitą, kai jojo ant jo, iki malonumas ir alkoholis nusitempė į palaimingą užmarštį, bet ne vardą.

Kai Nesta priėjo tamsų, ankštą miegamąjį, vyras jau svėrėsi pro langą, Kasianui, be abejonės, tykant gatvėje pamatyti jo išpūdingai apgailėtiną išvykimą. Lova su žalvario stulpais buvo sukuista, antklodės sviro ant girgždančių nelygių medinių grindų, o įskilęs langas tarškėjo į sieną ant išklypusių vyrių. Vyras atsigrėžė į ją.

Jis buvo išvaizdus, kaip ir dauguma Didžiųjų Fėjų. Šiek tiek liesesnis nei Nesta mėgo – beveik dar berniukas, palyginti su tarpdury ką tik stūksojusiu raumenų kalnu. Jis krūptelėjo Nestai įtipenus į miegamąjį, skausmingai susiraukė pamatęs, ką ji vilki.

– Aš... tai...

Nesta nusitraukė jo marškinius, paliko tik pliką odą. Vyrukas išplėtė akis, bet baimės tvaikas nedingo – ne jos baimės, o vyro, girdėto prie priekinių durų. Priminusio, kas jos sesuo. Kas jos sesers pora. Kas jos sesers draugai. Lyg visa tai ką nors reikštų.

Kaip atsiduotų jo baimė, jei sužinotų, kad Nesta juo pasinaudojo, permiegojo norėdama užsimiršti? Nuramdyti tą kunkuliuojančią tamsą, kibždančią jos širdyje nuo pat tada, kai išlipo iš Katilo? Per pastaruosius metus Nesta patyrė, kad seksas, muzika ir alkoholis nuramina. Ne visai, bet bent jau neleido jos galiai iškilti į paviršių. Nors ir tebejautė ją srūvant gyslomis, glaudžiai apsvijusią kaulus.

Nesta švystelėjo jam baltus marškinius.

– Dabar gali išeiti pro priekines duris.

– Aš... ar jis dar... – Vyruko žvilgsnis leidosi jos krūtimis, sustangrėjusiomis vėsiame ryto ore, jos nuoga oda. Jos šlaunų linkiais.

– Viso. – Nesta nuėjo į prirūdijusį, varvantį vonios kambarį prie miegamojo. Ten bent jau buvo karšto vandens.

Kartais.

Feirė su Eleina bandė įkalbėti ją persikraustyti. Ji visada nuleisdavo jų patarimus negirdomis. Ir šiandien nesiklausys to, ką jai sakys. Žinojo, kad Feirė ketina ją išpeikti. Galbūt tai kaip nors susiję su faktu, kad Nesta absurdišką vakaryktę užėigos sąskaitą perleido seseriai.

Nesta šnirpstelėjo ir pasuko čiaupą. Čia nebuvo tarnų, jos nesekė jokios akys, niekas nesmerkė kiekvieno jos žingsnio, niekas nesilankė, nebent pati pakviesdavo. Užsukdavo tik ilganosiai, pasipūtę kariai.

Užtruko penkias minutes, kol vanduo įkaito taip, kad būtų galima prisileisti vonią. Pernai pasitaikydavo dienų, kai ji nė nesivargindavo laukti. Tiesiog lipdavo į ledinį vandenį, nejausdama jokio šalčio, tik tamsias ją ryjančio Katilo gelmes. Ryjančio jos žmogiškumą, jos mirtingumą ir verčiančio *šituo*.

Ne vieną mėnesį teko kovoti su kūną gniaužiančia panika, nuo kurios ji tirtėdavo vien pagalvojusi, kad reikės panirti po vandeniu. Bet Nesta prisivertė pratintis. Išmoko sėdėti lediniame vandenyje, žiaukčiodama ir drebėdama, sukandusi dantis. Ryžtingai nesitraukdavo, kol kūnas nesuprasdavo, kad ji vonioje, ne Katile, kad yra savo namuose, ne akmeninėje pilyje už jūros, kad yra gyva, nemirtinga. Kitaip nei jos tėvas.

Iš jos tėvo teliko vėjo nešiojami pelenai, jo būtį žymėjo tik antkapis ant kalvos prie šio miesto. Bent taip sakė sesuo.

„Mylėjau tave nuo pat pirmosios akimirkos, kai paėmiau ant rankų“, – paskutinėmis judviejų akimirkomis kartu sakė tėvas.

„Nekišk savo purvinų rankų prie mano dukros“, – tokie buvo paskutiniai jo žodžiai, spjaute išspjauti Hiberno karaliui. Jos tėvas iššvaistė savo paskutinį atodūšį tam kirminui karaliui.

Jos tėvas... Vyras, niekada nekovojęs dėl savo vaikų, išskyrus gyvenimo pabaigą. Kai atplaukė jų gelbėti – taip, gelbėti žmonių ir fejų, bet pirmiausia savo dukrų. Jos.

Didžiulė, beprasmė auka.

Nestos gyslomis sruvo pražūtinga, tamsi galia, bet jos nepakako Hiberno karaliui sustabdyti, kad nenusuktų tėvui sprando.

Iki tol ji nekenė tėvo, baisiai nekenė, bet jis dėl kažkokios nepaaiškinamos priežasties ją mylėjo. Nepakankamai, kad mėgintų gelbėti dukras nuo skurdo ar apsaugoti nuo bado. Bet kažkodėl meilės užteko, kad žemyne surinktų kariauną. Kad plauktų į karą laivu, pavadintu jos vardu.

Tomis paskutinėmis akimirkomis Nesta vis dar nekenė tėvo. Mirštant karaliaus gniaužtuose jo akys buvo kupinos ne baimės, o kvailos meilės jai.

Štai kas pasiliko – jo žvilgsnis. Neapykanta Nestos širdyje tėvui mirštant dėl jos. Ji supūliavo, gnaibė it giliai širdyje palaidota galia, nežabota šniokštė galvoje, kol jos nebenuramdė jokios ledinės vonios.

Nesta galėjo jį išgelbėti.

Dėl to kaltas Hiberno karalius. Ji tai žinojo. Bet kalta ir ji. Kaip kalta, kad Katilas sučiupo Eleiną, Nestai bandant jį atrasti pasitelkus aiškiaregystę, kalta, kad Hibernas pridarė tokių baisių it kokius elnius medžiodamas ją ir seserį.

Kai kuriomis dienomis Nestą taip surakindavo nežabotas siaubas ir panika, kad nebegalėdavo nė įkvėpti. Niekas nebetramdydavo

baisiosios jos širdyje vis kylančios galios. Niekas, tik muzika tose užėigose, kortų žaidimai su nepažįstamaisiais, nesibaigiantys vyno buteliai ir beprasmis seksas, kuris vis dėlto leisdavo akimirką atitrūkti nuo širdyje siaučiančios audros.

Nesta baigė plautis prakaitą ir kitus vakaro pėdsakus. Seksas buvo neprastas – patyrė ir geresnio, bet ir daug blogesnio. Kai kuriems vyrams net nemirtingo gyvenimo nepakako miegamojo menui įvaldyti.

Tad ji pati mokėsi, kas jai patinka. Iš vietos vaistininkės mėnesiui nusipirko kontraceptinės arbatos, o tada atsivedė pirmąjį vyrą. Jis nė nenutuokė, kad jos nekaltybės plėvė tebebuvo vietoje, kol nepamatė kraujo ant paklodės. Jo veidą perkreipė grimasa – paskui šmėstelėjo baimė, kad ji apie nepatenkinamą pirmąją sueitį galėtų pranešti sesei. Nepakenčiamai sesers porai. Nesta nesivargino jam aiškinti, kad bet kokia kaina vengė jų abiejų. Ypač antrojo. Šiomis dienomis Risandas, regis, mielai elgėsi taip pat.

Po karo su Hibernu Risas jai siūlė įvairių darbų. Postų savo Dvare.

Ji jų nenorėjo. Tai buvo gailėsčio aukos, menki mėginimai įtraukti ją į Feirės gyvenimą, duoti pelningą darbą. Didysis Valdovas niekada jos nemėgo. Jūdviejų pokalbiai geriausiu atveju būdavo šaltai mandagūs.

Nesta Risandai niekada nesakė, kad čia gyvena dėl tos pačios priežasties, dėl kurios jis jos nekentė. Dėl to kartais maudydavosi šaltame vandenyje. O kitomis dienomis pamiršdavo pavalgyti. Negalėjo pakęsti traškančio židinio. Ir kiekvieną vakarą skandinosi vyne, muzikoje ir kūniškuose malonumuose. Visos nelemtos blogybės, kurias jai priskyrė Risandas, buvo tiesa – o ji tai žinojo dar gerokai prieš jam pasirodant prie jos durų slenksčio.

Visa, ką Risandas teikdavosi jai duoti, davė tik iš meilės Feirei. Geriau jau leisti laiką, kaip pati norėjo. Galų gale jie už tai mokėjo.

Nuo smūgių į duris sutirtėjo visas butas.

Nesta dėbtelėjo į prieškambarį svarstydamą, ar apsimesti, kad išėjo, bet Kasianas ją girdėjo, užuodė. O jei išlauš duris, kas buvo visai tikėtina, jai teks galvos skausmas, kaip paaiškinti tai šykščiam šeiminkui.

Todėl Nesta apsiliko suknelę, kurią vakar paliko numetusi ant grindų, ir vėl atrakino visas keturias spynas. Jas įrengė pirmąją dieną, vos tik čia įsikėlė. Užrakinti jas tapo kone vakaro ritualu. Net kai čia lankydavosi bevardžiai vyrai, net kai dėl vyno nebesuprasdavo, ką daro, nepamiršdavo užrakinti jų visų.

Lyg tai sulaikytų šio pasaulio pabaisas.

Nesta pravėrė duris tiek, kad pamatytų savimi patenkinto Kasiano vypsni, ir palikusi pradarytas nudrožė ieškoti batų.

Kasianas įėjo iš paskos nešinas arbatos puodeliu – tuo, kurį tikriausiai pasiskolino iš parduotuvės ant kampo. Arba jį tiesiog padovanojo, nes žmonės garbino žemę po jo purvinais batais. Kasianas ir prieš Hiberno konfliktą jau buvo garbinamas mieste. Jo didvyriškumas ir pasiaukojimas – žygdarbiai mūšio laukuose – po karo jam pelnė dar daugiau pagyrų.

Nesta jo gerbėjų ir nekaltino. Pati patyrė malonumą ir gryną siaubą matyti jį tuose mūšio laukuose. Vis dar atsibUSDavo išmušta prakaito nuo tų prisiminimų: kaip neįstengdama įkvėpti stebėjo jį kovojant, supamą priešų; kaip pasijuto susitelkus Katilo galiai, kai žinojo, kad ta galia smogs į stipriausią jų kariaunos vietą – į jį.

Nesta negalėjo išgelbėti tūkstančio ilyrų, kritusių danguje tą akimirka, kai ji pakvietė Kasianą iš pavojaus. Užgniauzė ir tą prisiminimą.

Ilyras apsidairė po jos butą ir tyliai švilptelėjo.

– Ar kada galvojai nosisamdyti valytoją?

Nesta apsidairė po savo nedidukę svetainę: įdubusią raudoną sofą, pajuodusį plytų židinį, kandžių apėstą gėlėtą krėslą, paskui seną virtuvėlę, apstatytą purvinių indų kolonomis. Kur ji vakar numetė batelius? Nesta nuėjo ieškoti miegamajame.

– Šviežias oras taip pat būtų į naudą, – iš kito kambario pridūrė Kasianas. Sugirgždėjo pradaromas langas.

Rudus batelius ji rado priešinguose miegamojo kampuose. Vienas trenkė išlietu vynu.

Nesta prisėdo ant čiužinio krašto apsiauti, timptelėjo raištelius. Nė nepakėlė galvos išgirdusi artėjančius Kasiano žingsnius – jie nutilo pasiekę slenksį.

Jis šnirpstelėjo. Garsiai.

– Vyliausi, kad tarp svečių bent jau pasikeiti patalynę, bet, regis, tau tai nekliudo.

Nesta užsirišo pirmą batą.

– O koks tavo reikalas?

Tas patraukė pečiais, bet veido išraiška prieštaraivo vaidinamam abejingumui.

– Jei čia užuodžiu kelis skirtingus vyrus, tavo palydovai irgi neišvengiamai užuodžia.

– Tai nė vieno dar nesulaikė. – Ji užsirišo antrą batelį, rudoms Kasiano akims sekant kiekvieną judesį.

– Tavo arbata aušta. – Žybtelėjo balti jo dantys.

Nesta nekreipdama dėmesio į svečių vėl įniko į paieškas miegamajame. Jos paltas...

– Tavo paltas ant grindų, prie priekinių durų, – tarė Kasianas. – O lauke vėsu, pasiimk šaliką.

Ji nuleido ir šį patarimą negirdomis, bet nuėjusi į prieškambarį, saugodamasi neprisiliesti prie vyro, rado savo tamsiai mėlyną palta ten, kur jis ir sakė. Tada atidarė priekines duris ir mostelėjo jam išeiti pirmam.

Kasianas žengė prie jos neatplėsdamas žvilgsnio, ištiesė ranką...

Ir nuo kablio ant sienos paėmė žydrą ir kreminį šaliką, kurį Eleina jai padovanojo pavasarį gimtadienio proga. Spausdamas šaliką kumštyje it smaugiamą gyvatę išėjo lauk.

Kažkas nedavė jam ramybės. Paprastai Kasianas prieš prarasdamas savitvardą tverdavo ilgiau. Gal tai kaip nors susiję su tuo, ką norėjo pasakyti Feirė?

Nestai rakinant vieną spyną po kitos, paširdžius kuteno nerimas.

Ji nebuvo kvaila. Žinojo, kad nuo karo pabaigos ir šias žemes, ir žemyną krečia neramumai. Žinojo, kad pradingus Sienai kai kurios fėjų teritorijos ima kėsintis į gretimas žemes, tikrindamos atsaką į jų elgesį su žmonėmis. Taip pat žinojo, kad tos keturios žmonių karalienės vis dar slepiasi savo bendruose rūmuose, jų kariaunos dar nestojo į mūšį ir tebėra nepaliestos.

Jos buvo pabaisos – visos iki paskutinės. Nužudė auksaplaukę jas išdavusią karalienę, o kitą – Vasą – pardavė valdovui kerėtojui. Atrodė pelnyta, kad Katilas jauniausiąją iš keturių likusių karalienių pavertė sena žiežula. Taip, pavertė ją ilgaamžė fėja, bet pasendino jos fizinį kevalą, keršydamas už Nestos pavogtą galią. Už tai, kad ji sudraskė Katilą, kol tas iškraipęs pakeitė jos mirtingą kūną nauju.

Ta susenusi karalienė kaltino Nestą. Norėjo ją nužudyti, jei neme-lavo Hiberno varnai prieš Brijaksiui ir Risandai sunaikinant juos už tai, kad įsibrovė į Vėjo namo biblioteką.

Per keturiolika nuo karo praėjusių mėnesių apie tą karalienę negirdėjo nė šnipštelėjimo.

Bet jei iškilo kokia nors nauja grėsmė...

Keturios spynos tarsi juokėsi iš jos, bet Nesta nususuko ir nusekė paskui Kasianą iš namo į šurmuliuojantį miestą.

Namas prie upės iš tiesų buvo dvaras, toks naujas, švarus ir gražus, kad Nesta, pro aukštą marmurinę arką įžengusi į spindinčią priekinę salę, skoningai papuoštą dramblio kaulo ir smėlio spalvomis, prisiminė, jog jos batai aplieti pagižusiu vynu.

Didžiulę erdvę perpus dalijo platūs laiptai, virš jų nuo raižytų lubų kabojo rankų darbo stiklo sietynas, sukurtas Velarės amatininkų. Lau mių šviesos lizdo formos rutuliuose metė mirgančius atspindžius ant poliruotų šviesaus medžio grindų, šviesą užstojo tik paparčiai vazonuose, mediniai baldai, taip pat pagaminti Velarėje, ir absurdiška daugybė paveikslų. Nesta nesivargino nieko apie tai sakyti. Nepriekaištingas grindis dalijo tankūs mėlyni kilimai, per erdvius koridorius abiejose pusėse driekėsi kiliminiai takai, dar vienas vedė po laiptų arka iki pat sienos ir langų abiejose pusėse, pro kuriuos buvo matyti veja, besileidžianti prie spindinčios upės.

Kasianas pasuko kairėn – link oficialiems reikalams skirtų salių, kaip Feirė sakė Nesta per jos pirmą ir paskutinį vizitą prieš du mėnesius. Nesta tada buvo pusgirtė ir nekentė kiekvienos apsilankymo sekundės, kiekvieno tobulo kambario.

Dauguma fėjų, nusprendusių žmonai ar porai nupirkti absurdišką dovaną, ieškodavo kokių nors papuošalų.

Risas Feirei nupirko rūmus.

Ne, jis nupirko karo nuniokotą žemę, o tada suteikė savo porai laisvę sukurti jų svajonių namus.

Ir kažkaip, tyliai mintijo Nesta, sekdamą koridoriu paskui Kasianą link vieno iš darbo kambarių pravertomis durimis, Feirė su Risu sugebėjo padaryti šitą vietą jaukią, svetingą. Milžiniškas pastatas, bet vis dėlto namai. Net ir ceremonijų baldai atrodė sukurti patogumui ir poilsiui, ilgiems pokalbiams prie sotaus maisto. Kiekvienas paveikslas buvo išrinktas pačios Feirės arba jos nutapytas, daugiausia portretai su *jais* – jos draugais, jos... naująja šeima.

Savaime suprantama, Nestos ten nebuvo.

Net jų dievų prakeiktam tėvui teko portretas ant vieno didžiulių laiptų šono: jam ir Eleinai, besišypsantiems ir laimingiems, kokie buvo prieš pasauliui nusiritant subinėn. Jiedu sėdėjo ant akmeninio suolo tarp rožiniais ir mėlynais žiedais apsipylusių hortenzijų krūmų.

Pirmųjų jų namų sodas, to mielo dvaro ant jūros kranto. Nestos su mama niekur nematyti.

Galų gale taip visada ir buvo – Eleiną su Feire lepino jų tėvas. Nestą garbino ir mokė mama.

Nesta jau per pirmąjį apsilankymą pastebėjo, kad jos niekur nematyti. Nematyti ir jų mamos. Aišku, ji nieko apie tai nesakė, bet trūkumas atrodė akivaizdus.

To pakako pykčio žarijai širdyje įpūsti, Nestai teko sugriebti ir įtempti nematomą vidinį pavadi, saistantį kraupią joje slypinčią galią, kol Kasianas įsmuko į kabinetą ir nematomiems ten laukiantiems asmenims pranešė:

– Ji atvyko.

Nesta įsitempė, bet Feirė tik prunkštelėjo.

– Penkiomis minutėmis pasiankstinote. Nesitikėjau.

– Geras ženklas lošti. Vertėtų užsukti pas Ritą, – atsakė Kasianas, o Nesta įžengė į medžiu apkaltą kambarį.

Kabinetas žvelgė į vešlų sodą. Patalpa buvo šilta ir prabangi, Nesta gal pripažintų, kad jai patinka nuo grindų iki lubų kylančios knygu lentynos ir safyrų spalvos aksomu apmušti baldai priešais juodo marmuro židinį, jei nematytų, kas jame laukia.

Feirė, apsitaisiusi storu baltu megztiniu ir tamsiomis aptemptomis kelnėmis, laukė prisėdusi ant riesto sofas ranktūrio.

Risas su savo įprastais juodais drabužiais stovėjo sunėręs rankas, atsirėmęs į židinio atbrailą. Šiandien be sparnų.

Ir Amrena įprastų pilkų spalvų drabužiais sukryžiuvusi kojas sėdėjo odiniame krėse prie liepsnojančio židinio, jos blausios sidabrinės akys perliejo Nestą priešišku žvilgsniu.

Tarp jos ir tos moters labai daug kas pasikeitė.

Už tai buvo atsakinga Nesta. Ji neleido sau pagalvoti apie ginčą per atsisveikinimo su vasara vakarėlį upe plaukiančioje baržoje. Ar apie jiedvi su Amrena nuo tada skyrusią tylą.

Daugiau nebesilankė Amrenos bute. Nebeplepėjo rinkdamos dėlionės. Tikrai nebesimokė kerų. Nesta pasirūpino ir tuo.

Feirė bent jau nusišypsojo sesei.

– Girdėjau, vakaras praėjo su trenksmu.

Nesta dirstelėjo į Kasianą, kuris užsiėmė krėslą priešais Amreną, paskui į laisvą vietą ant sofos prie Feirės, galiausiai į Risą prie židinio.

Ištiesusi nugarą, pakėlusį smakrą, siusdama, kad jie visi nenuleidžia nuo jos akių, galiausiai prisėdo ant sofos šalia sesers. Siuto, kad Risas su Amrena pastebėjo jos purvinus batus ir tikriausiai užuodė nuo jos trenkiantį to vyruko kvapą, nors ir po rytinės vonios.

– Atrodai baisiai, – pareiškė Amrena.

Nesta nebuvo tokia kvaila, kad dėbtelėtų į... kad ir kas Amrena buvo. Taip, dabar ji buvo Didžioji Fėja, bet kadaise moteris buvo kažkas kita. Ne iš šio pasaulio. Bet jos liežuvį tebebuvo aštrus it peilis.

Kaip ir Nesta, Amrena neturėjo su Dvaru siejančių Didžiosios Fėjos galių. Bet dėl to jos įtaka čia nė kiek nesumenko. Nestos, kaip Didžiosios Fėjos, galios taip ir nepabudo – teturėjo tai, ką atėmė iš Katilo, užuot laukusi, ar tas teiks ją apdovanoti, kaip apdovanojo Eleiną. Nesta nė nenutuokė, ką išplėšė iš Katilo, kol tas grobė jos žmogiškumą, bet žinojo, kad tų galių nesupranta, ir tikrai nenorėjo nei kada suprasti, nei įvaldyti. Vien nuo tos minties jai suko žarnas.

– Nors galiu lažintis, kad nelengva gerai atrodyti, – kalbėjo Amrena, – kai tąsaisi iki išnaktų, geri iki sąmonės netekimo ir dulkinai bet ką, kas pasitaiko.

Feirė griežtai dėbtelėjo į Didžiojo Valdovo dešinę ranką. Regis, Risas buvo linkęs pritarti Amrenai. Kasianas laikė liežuvį už dantų. Nesta kuo ramiausiai atsakė:

– Nežinojau, kad mano veikla patenka tavo atsakomybėn.

Kasianas tyliai kažką sumurmėjo – tai priminė įspėjimą. Nesta nežinojo, kuriai iš jų. O jai ir nerūpėjo.

Amrenos akys nušvito kadaisė joje liepsnojusios galios likučiais. Viskuo, kas beliko. Nesta žinojo, kad jos pačios galia taip pat gali švytėti, bet Amrenos galios pasirodė kuriamos šviesos ir karščio, o jos sidabrinė liepsna kilo iš šaltesnių, tamsesnių gelmių. Senos, bet ir ką tik atsiradusios vietos.

Amrena nenusileido:

– Patenka, kai vynui švaistai tiek mūsų aukso.

Gal vakar išties perspaudė su baro sąskaita.

Nesta pasižiūrėjo į Feirę, ta susiraukė.

– Privertei mane sukarti tokį kelią vien tam, kad galėtum atskaityti pamokslą?

Feirė šiek tiek išplėtė akis – tokias pačias kaip ir josios.

– Ne, tai ne pamokslas. – Ji griežtai dėbtelėjo į Risą, kuris atsirėmęs į židinio atbrailą vis dar šaltai tylėjo, paskui į Amreną, širstančią ant kėdės. – Laikyk tai diskusija.

Nesta pašoko ant kojų.

– Mano gyvenimas – ne tavo rūpestis, ir tikrai apie jį nediskutuosiu.

– Sėskis, – suurzgė Risas.

Tas įsakmus, gaivališkas, valdingas balsas...

Nesta sustingo priešindamasi, nekęsdama savo fėjiškos, tokiems dalykams paklūstančios prigimties. Kasianas nesikeldamas palinko į priekį, lyg norėdamas šokti tarp jų. Nesta galėjo prisiekti, kad jo veidas persikreipė iš skausmo.

Bet ji atlaikė Risando žvilgsnį. Priešinosi sutelkusi visą valią iki pasakutinio lašo, priešinosi, nors išgirdus įsakymą jos keliai norėjo lenktis, atsisėsti.

Risas tarė:

– Pasiliksi čia. Mus išklausysi.

Nesta tyliai nusijuokė.

– Nesi mano Didysis Valdovas. Ir man neįsakinėji. – Tačiau ji žinojo, koks jis galingas. Matė savo akimis, jautė širdimi. Net dabar drebėjo būdama šalia.

Risas užuodė tą baimę. Jo lūpų kamputis sukrutėjo, užsiritė į žiauriai šypsenėlę.

– Nesta Arčeron, nori stoti vienas prieš vieną? – sumurkė jis. Nakties Dvaro Didysis Valdovas mostelėjo į pakalnę už langų. – Ten apstu vietos pasipešti.

Nesta sukando dantis, mintyse užriko ant savo kūno klausyti savęs. Mieliau mirs nei jam nusilenks. Ar kuriam kitam iš jų.

Riso šypsena praplatėjo – jis puikiai suprato, kas vyksta.

– Gana, – Risui drėbė Feirė. – Sakiau tau nesikišti.

Jis nukreipė žvaigždžių dulkėmis žibančias akis į savo porą, o Nesta pagaliau neišlaikius keliams tik vargais negalais susilaikė nesusmukusi ant sofos. Feirė pakreipė galvą ir griežtai Risandui pasakė:

– Arba eik lauk, arba lik čia, bet laikyk liežuvį už dantų.

Risas vėl sunėrė rankas, bet neatsakė nė žodžio.

– Tu irgi, – drėbė Feirė Amrenai. Ta suniurnėjo ir pasimuisčiusi įsitaisė giliau krėsle.

Nesta nesivargino nutaisyti malonios minos, kai Feirė atsisuko į ją ir pagaliau prisėdo ant sofos, po ja sušnarejo aksominės pagalvėlės. Sesuo atsikrenkštė.

– Nesta, mums reikia ši tą pakeisti, – kimiai tarė Feirė. – Tau reikia – ir *mums* reikia.

Kur, po galais, buvo Eleina?

– Prisiimu kalbę, – kalbėjo Feirė, – kad leidau reikalams taip nusiristi. Po karo su Hibernu tiek visko vyko, kad... tu... turėjau būti šalia, padėti tau, bet nebuvau ir esu pasiruošusi pripažinti, kad iš dalies esu dėl to kalta.

– Dėl ko kalta? – sušnypštė Nesta.

– Dėl tavęs, – paaiškino Kasianas. – Tokio nesąmoningo elgesio.

Jis taip sakė per Žiemos saulėgrįžą. Ir visai kaip tada, dabar jai nuo įžeidimo surakino nugarą, nuo arogancijos...

– Klausyk, – Kasianas kilstelėjo rankas, – tai ne kokia moralinė silpnybė, bet...

– Suprantu, kaip tu jautiesi, – pertraukė jį Feirė.

– Tu ničnieko nesupranti apie tai, kaip aš jaučiuosi.

Feirė neatlyžo.

– Metas šį tą pakeisti. Nuo dabar.

– Nesikišk į mano gyvenimą su savo teisuoliškomis, geradariškomis nesąmonėmis.

– Tu neturi gyvenimo, – drėbė Feirė. – O aš daugiau nė akimirkos nesėdėsiu žiūrėdama, kaip save naikini. – Ji pridėjo ranką sau ant širdies, lyg tai ką nors reikėtų. – Po karo nusprendžiau duoti tau laiko, bet, regis, tai buvo prastas sprendimas. Aš klydau.

– Nejaugi? – Žodis įsmigo tarp jų it durklas.

Risas įsitėpė išgirdęs pašaipą, bet tebetylėjo.

– Baigta, – virpančiu balsu išspaudė Feirė. – Toks elgesys, tavo butas, viskas – Nesta, viskas baigta.

– Ir kurgi, – lediniu, dirbtinai maloningu balsu paklausė Nesta, – turėčiau dėtis?

Feirė žvilgtelėjo į Kasianą.

Tas bent kartą nevypsojo.

– Keliausi su manimi, – tarė jis. – Treniruotis.